

РЕШЕНИЕ

№ 521

гр. Пловдив, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20225001000659 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260081/18.07.2022 г. по т.д. № 43/2021 г. на ОС-С.З. в частта му, с която З.“Б.“АД-гр.С. е осъдено да заплати на Х. Н. Х., действаща като малолетна чрез своя законен представител Н. В. Х., сумата в размер над 45 000 лв. до 50 000 лв. (т.е. за сумата 5 000 лв.), представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие причинената смърт на нейната майка З. Н. Х. при ПТП, настъпило на 23.08.2020 г., като искът е предявен като частичен за сумата 50 000 лв. от пълен размер на претенцията 200 000 лв., ведно със законната лихва върху обезщетението в размер над 45 000 лв. до 50 000 лв., като искът е предявен като частичен от пълен размер на претенцията 200 000 лв., считано от 6.10.2020 г. до окончателното изплащане, а също и в частта му за разноските, с която дружеството е осъдено да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт ДТ в размер на 2 000 лв. и сумата 950 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съдебната власт.

Жалбоподателят З.,Б.“АД-гр.С. моли решението да бъде отменено като

неправилно в обжалваните негови части по съображения, изложени в жалбата от 11.08.2022 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Не заявява искане за събиране на доказателства в производството пред въззивната инстанция. Претендира за присъждане на разноски.

Ответницата по жалбата Х. Н. Х., действаща като малолетна чрез своя законен представител Н. В. Х., моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговор от 26.09.2022 г. Като ищца в производството пред окръжния съд предявява с искова молба от 4.02.2021 г. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника З.,Б.“АД-гр.С. да ѝ заплати сумата 50 000 лв., частично от 200 000 лв., която сума представлява дължимо обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди за понесени болки и страдания вследствие на смъртта на нейната майка З. Н. Х., настъпила на 23.08.2020 г. вследствие на ПТП по вина на водача Н. В. Х. при управлението от него на лек автомобил марка „О.К.“ с рег. № ***, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното застрахователно дружество, което обезщетение се претендира от ищцата като увредено лице, спрямо което застрахованият е отговорен, пряко от застрахователя, ведно със законната лихва върху сумата от датата 6.10.2020 г. Не заявява искане за събиране на нови доказателства в производството пред настоящата съдебна инстанция.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателката, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 23.08.2020 г. е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „О.К.“, управляван от Н. В. Х., и на лек автомобил „Ф.Т.“, управляван от Й.И.Й., при което е пострадала и е починала пътничката в първия автомобил З. Н. Х., дъщеря на водача Н. Х., майка на ищцата Х. Д.. Не се спори понастоящем между страните, че виновен за това ПТП е и водачът Н. Х., който е нарушил правилата за движение по пътищата и е причинил по непредпазливост смъртта на З. Х.. Не се спори между

страните, че за водача на посочения по-горе лек автомобил е имало застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите при ответното застрахователно дружество. Безспорно е, че от ищцата е отправено до ответното застрахователно дружество искане за предявяване на претенция, получено при дружеството на 6.10.2020 г. Безспорно е, че преди датата на подаването на исковата молба не е било изплатено на ищеца от застрахователя обезщетение за причинените му неимуществени вреди. Твърдението на ищцата, заявено в исковата молба, е, че в резултат на настъпилото по вида на водача Х. ПТП е починала нейната майка З. Х. и тя е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. Ищцата твърди, че е загубила своята майка на възраст едва от 2 години и ще чувства тази загуба на най-близкия ѝ и важен човек и ще изпитва скръб през целия си живот. Претендира се за присъждане на обезщетение в размер на 50 000 лв., като искът е предявен като частичен от пълен размер 200 000 лв., ведно със законната лихва от 6.10.2020 г.

С отговора на исковата молба от 6.04.2021 г. ответното застрахователно дружество оспорва иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди по основание и размер. Оспорва вината на застрахования водач Х. за причиняване на вредоносния резултат. Заявява възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, тъй като е пътувала без поставен обезопасителен колан в нарушение на разпоредбата на чл. 137а от ЗДвП. Оспорва размера на претенцията за присъждане на обезщетение за неимуществените вреди като прекомерен. Оспорва претенцията за присъждане на лихви относно началната дата, като счита че тя следва да бъде 7.01.2021 г., на която дата е изтекъл срокът за произнасяне от дружеството по заведената застрахователна претенция, но при положение, че по делото бъде представена банкова сметка на ищцата, по която да бъде преведено евентуално присъдено обезщетение. Заявено е, че непредставянето на данни за банковата сметка съгласно чл. 380 от КЗ има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането и затова застрахователят не дължи законна лихва за забава на ищцата.

С допълнителна искова молба от 19.05.2021 г. се оспорват като неоснователни възраженията на ответника.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че искът за

присъждане на обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди е доказан по основание. Относно размера на претенцията съдът приема, че тя е основателна за размера 200 000 лв., съответно, за предявената част от нея в размер на 50 000 лв. Съдът отчита установената силна емоционална връзка между детето и майката, типична за отношенията майка-дъщеря, както и че за детето е налице най-тежката загуба – на неговата майка, с което то е лишено от възможността да бъде подкрепяно и подпомагано емоционално и морално, лишено е от опора. Съдът преценява, че лишаването от родител е увреждане със значим отзвук, като в случая детето е в крехка възраст, все още далеч от началото на самостоятелен живот. Съдът посочва, че при определянето на обезщетението следва да вземе предвид значението на неосъзнаваната още, но съществуваща нужда на детето от майка, както и че с нарастване на възрастта му то ще разбере безвъзвратната загуба на най-близкия си човек, все по-ясно ще усети липсата на нейните грижи и подкрепа, което се установява и от заключението на СПЕ. Съдът посочва, че тази загуба ще бележи отражение върху целия живот на детето, то ще бъде различно от растящо с майка дете, като огромната мъка и душевно страдание, причинени от непоправимата загуба на един от най-близките, значими и любими хора ще оставят незаличим отпечатък върху психиката на детето, който ще го съпътства до края на живота. Относно иска за присъждане на законната лихва върху сумата на обезщетението съдът приема, че той следва да се уважи от датата 6.10.2020 г., която е датата, на която застрахователят е уведомен за претенцията на ищцата, по аргумент от чл. 429, ал.3 и чл. 430, ал.1, т.2 от КЗ.

С въззивната жалба дружеството-жалбоподател твърди, че решението е неправилно в обжалваната негова част за присъждането на обезщетение за размера над 45 000 лв. до 50 000 лв., претендирано частично от пълен размер 200 000 лв., защото размерът на обезщетението е завишен. Счита, че по делото не са установени претърпени от ищцата душевни болки и страдания в степен и интензитет, които да обуславят присъждането на обезщетението в определения от съда размер. Твърди, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че малолетната ищца е изпитвала сериозни, извън обичайните, душевни болки и страдания, които да се отличават със своята специфика и да обосновават определянето на по-висок размер на обезщетението. Заявява, че не е налице влошаване на здравословното и битовото положение на ищцата, не се доказва и промяна в

социалния ѝ статус вследствие смъртта на нейната майка, липсват и доказателства, от които да се направи извод, че трагичният инцидент е довел до влошаване качеството на живот на ищцата. Счита, че от събраните по делото доказателства се налага извод, че интензитетът на душевните болки и страдания, които е изпитвала ищцата, не се отличава от обичайния при аналогични или сходни случаи, и не са доказани заявените с исковата молба високи по интензитет и продължителност душевни болки и страдания, които да обосноват определянето на обезщетение от 50 000 лв. като частично от 200 000 лв. Оспорва присъждането на законната лихва от датата 6.10.2020 г. – датата, на която застрахователят е уведомен със застрахователната претенция. Заявява, че застрахователното дружество с писмо от 15.10.2020 г. е изискувало от ищцата документи, доказващи виновността на застрахования при дружеството водач, каквито не са представени. Счита, че в случая претенцията за лихва е дължима от 7.01.2021 г., на която дата е изтекъл срокът за произнасяне от дружеството по заведената застрахователна претенция по чл. 380 от КЗ. Заявява и че по делото липсва посочване съгласно чл. 380 от КЗ на банкова сметка на ищцата за изплащане на обезщетението, което има за последица забава на кредитора по отношение на плащането и затова застрахователят не дължи законна лихва за забава.

С отговора на въззивната жалба ответницата по нея твърди, че изводите на окръжния съд относно размера на присъденото обезщетение са съобразени със събраните по делото доказателства и определеният от съда размер не е прекомерен. Относно началния момент на присъждането на законната лихва се посочва, че той следва да е именно определеният от окръжния съд 6.10.2020 г. – датата, на която застрахователят е сезиран с молбата-претенция за изплащане на обезщетението. Заявява, че са неоснователно твърденията за наличие на забава на кредитора поради непосочване на банкова сметка, след като нито извънсъдебно, нито в хода на съдебния процес застрахователят е определил обезщетение и не е предложил да бъде изплатена сума.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Видно от заключението на комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза от 6.06.2022 г., изготвено от вещите

лица д-р Т.Т. и инж. Х.Х., основната техническа причина за настъпването на ПТП е навлизането на лекия автомобил „О.“ в платното за движение на пътя без водачът му да пропусне да премине движещият се по пътя с предимство лек автомобил „Ф.“, като за навлизания в пътя лек автомобил „О.“ преди кръстовището е имало поставен пътен знак Б2 „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ и разчертана напречна пътна маркировка М6 „Стоп-линия“, а травматичните увреждания на пострадалата биха могли да се получат както с, така и без поставен предпазен колан, дори ползването на предпазен колан в случая създава условия за по-тежки травми. Понастоящем между страните не е спорно, че ответното застрахователно дружество дължи да заплати обезщетение за неимуществени вреди на ищцата като дете на починалата вследствие на настъпилото на 23.08.2020 г. нейна майка З. Х.. Във въззивната жалба не са заявени доводи във връзка с възражението за съпричиняване от починалата на вредоносния резултат. Жалбоподателят оспорва само размера на определеното, съответно, присъдено обезщетение за неимуществените вреди, както и присъждането на законна лихва върху сумата на това обезщетение.

С ППВС № 4/25.05.1961 г. изрично е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 от ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането. Видно от представеното от ищцата с исковата молба копие от удостоверение за наследници от 26.08.2020 г., ищцата Х. е единственото дете на починалата при ПТП на 23.08.2020 г. нейна майка З. Х.. Към датата на ПТП 23.08.2020 г. ищцата Х. (родена на 5.04.2018 г.) е била на 2 години и 4 месеца, а загиналата нейна майка З. Х. (родена на 12.03.1996 г.) е била на 24 години и 5 месеца. В съдебното заседание на окръжния съд на 22.12.2021 г. по искане на ищцата е разпитана като свидетел нейната баба Х. К. Х., която обаче е осиновител на детето. Видно от представеното от ищцата в копие решение № 31/25.05.2021 г. по гр.д. № 650/2020 г. на ОС-Сливен (което дело е и приложено към делото на окръжния съд с определение в съдебното заседание на 10.03.2022 г.), с влязло в сила на 1.06.2021 г. съдебно решение е допуснато непълно осиновяване на малолетното дете Х. Д. Д., родено на 5.04.2018 г. от майка З. Н. Х., починала на 23.08.2020 г., и баща Д.Р.Д., от неговите баба и дядо – Х. К. Х. и Н. В. Х.. Съгласно разпоредбата на чл. 102, ал.1, изр.2 от СК при непълното

осиновяване родителските права и задължения преминават върху осиновителя, поради което и съгласно чл. 129,ал.1 от СК осиновителката Х. Х. е единият от двамата законни представители на детето-ищец по делото и затова тя не може да дава показания като свидетел по делото, съответно, така събраното от окръжния съд гласно доказателство сега няма да бъде ценено от апелативния съд. Видно от показанията на свидетеля А.М.К., разпитан по искане на ищцата в съдебното заседание на окръжния съд на 22.12.2021 г., той е първи братовчед на починалата З. (нейната майка Х. и неговата майка са сестри), живее в съседство, З. и дъщеря ѝ Х. живеели при родителите на З., З. се разделила с бащата на детето Х. три месеца след раждането на детето, гледала дъщеря си сама, гледала я добре, двете живеели в една стая, свидетелят видял детето на втория ден след катастрофата, то било уплашено, неспокойно, стряскало се, плачело, сега детето не знае, че майка му е починала, знае, че тя спи на гробището, където баба ѝ я води, пита за майка си, плаче за нея. Видно от показанията на свидетелката С.К.С., разпитана по искане на ищцата в съдебното заседание на окръжния съд на 10.03.2022 г., тя е била най-добрата приятелка на З., З. си гледала детето и се грижела за него, след катастрофата детето било доста уплашено, плачело за майка си, З. се разделила с бащата на детето, когато детето било на около три месеца, живеела с детето при родителите си, детето сега знае, че майка ѝ спи на гробищата, пита за майка си, тя много му липсва, не споменава баща си. Видно от изготвения от АСП-С.З.-Отдел „Закрила на детето“ социален доклад, постъпил по делото на 9.03.2021 г., от извършеното социално проучване е установено, че основни грижи за детето Х. са полагани от неговата майка З., като помощ и подкрепа са ѝ оказвали нейните родители, а след смъртта на майката на 23.08.2020 г. грижите за детето се поемат изцяло от бабата и дядото по майчина линия-осиновители. Видно от заключението на съдебно-психологичната експертиза от 4.02.2022 г., изготвена от вещото лице-клиничен психолог и психотерапевт Е.З., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 10.03.2022 г., смъртта на майката З. се отразява негативно върху дъщеря ѝ Х., от ранно детство, от момента на смъртта на майката, детето, тогава на 2 години и 4 месеца, е фрустрирано и депривирано, това е липса, която не може да бъде запълнена, може само да бъде намалена, но не и компенсирана напълно. Видно от същото заключение, ищцата, тогава на 3 години 8 месеца, не е осъзнала настъпилото негативно събитие смъртта на

нейната майка и последиците от него, на тази възраст смъртта се приема като обратим акт, преживените негативни емоции, стресът и последвалата адаптационна реакция са крайно негативни преживявания за малолетната възраст на детето, едва на 7-8 години децата са готови да осмислят необратимостта на смъртта, постепенно напълват със съдържание понятието до периода на настъпване на зрелостта на 18 години, преминаването през кризите на пубертета, които крият различни капани, свързани с възрастта и идентитета, са период, рисков сам по себе си, към този риск се добавя и фрустрацията и депривацията от ранното детство. Видно от същото заключение, смъртта на майката е тежка психотравма, довела до фрустрация и депривация в живота на Х., това е тежка психотравмираща загуба, която тепърва предстои да бъде осмислена и осъзната от детето по съдържание, в бъдеще могат да се развият дезадаптивни модели на поведение, както и различни реакции – с невротичен и/или психотичен облик. Видно от същото заключение, по време на процесното ПТП от 23.08.2020 г. детето Х., тогава на 2 години и 4 месеца, е преживяла остър емоционален стрес, преминал в адаптационна реакция, към момента на освидетелстването детето Х., на 3 години и 8 месеца, е в състояние, което се характеризира със ситуативно засилващо се напрежение и емоционална лабилност при засягане на темата за загубата на майка й, детето е фрустрирано и депривирано, като цяло функционира адаптивно. Установява се следователно както от свидетелските показания, така и от заключението на СПЕ, че ищцата е търпяла, продължава да търпи и ще продължава да търпи неимуществени вреди от загубата, от смъртта на своята майка, която е била и единствено отглеждащия я родител, тъй като детето не получава грижи от своя баща, поради което то от много ниска възраст е лишено от майчината родителска подкрепа. Видно от заключението на СПЕ, загубата не може да бъде компенсирана, психическата травма е трайна, продължаваща и с необратими последствия. Общественото разбиране за справедливост изисква толкова тежка загуба и продължително страдание да бъдат обезщетени надлежно, с определяне на обезщетението в значим размер. Взимайки предвид характера на деянието (тежко нарушение на правилата за движение, при което е причинен по вина на водача на МПС удар, вследствие на който е пострадала и починала пътуващата в този автомобил като пътник дъщеря на водача, майката на ищцата-детето Х.), степента на увреждането (причинена болка и страдание от загубата на

единствения отглеждащ детето-ищца родител, които тя ще изпитва през целия си живот), последиците от деянието (разрушаване на семейната връзка на ищцата с нейната майка с негативно отражение върху живота ѝ занапред), следва да се приеме, че е справедливо при условията на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за ищцата в размер на 200 000 лв., която сума е съобразена и със социално-икономическата обстановка към 23.08.2020 г., когато минималната работна заплата в страната е била 610 лв., а лимитът на отговорността на застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ съгласно чл. 492 от КЗ е в размер на 10 420 000 лв. за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите. Неоснователно е оплакването на жалбоподателя по делото да не са установени претърпени от ищцата душевни болки и страдания в степен и интензитет, които да обуславят присъждането на обезщетение в така определения размер. Несъмнено е, че липсата на майка ѝ и на нейната родителска подкрепа и обич ще ѝ носи винаги болка, неудобства и терзания. В случая специфичното е, че ищцата на невръстната възраст от 2 години и 4 месеца остава без единствения отглеждащ я и грижещ се за нея родител и това несъмнено променя коренно в негативен план нейния живот както за момента, така и за целия ѝ живот, както в емоционален и битов, така и във всеки друг аспект на живота ѝ. Неоснователно е следователно оплакването на застрахователното дружество-жалбоподател, че така определеният от окръжния съд размер на обезщетението за неимуществени вреди в нарушение на нормата на чл. 52 от ЗЗД не е справедлив, а е завишен.

Несъмнено е, че поради основателността на иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с оглед нормата на чл. 429, ал.2, т.2 и ал.3 от КЗ сумата на обезщетението се дължи ведно със законната лихва върху нея. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че законна лихва в случая не се дължи, тъй като от ищцата не е посочена банкова сметка за евентуално превеждане на обезщетението и затова дружеството не е в забава, а е налице нейна забава като кредитор. Несъмнено е, че от страна на застрахователното дружество нито преди завеждането на делото, нито в хода на съдебното производство е предлагано плащане, съответно, е извършвано плащане на сума като обезщетение на ищцата. Видно от представеното от ищцата с исковата молба в копие писмо от 7.10.2020 г., с него дружеството изрично отговаря на нейното искане от 6.10.2020 г., че няма основание към

момента за удовлетворяване на претенцията. Несъмнено е, че както преди завеждането на делото, така и до момента застрахователят не е заплатил застрахователното обезщетение не поради непосочване на банкова сметка на ищцата, а защото е оспорвал дължимостта на обезщетението. Непосочването на банкова сметка съгласно нормата на чл. 380,ал.3 от КЗ само по себе си не касае дължимостта на обезщетението и не може да бъде основание за отказ за определяне на размер на застрахователното обезщетение, а може да се приеме за кредиторска забава само при вече определено от застрахователя или от съда обезщетение, какъвто не е настоящият случай. Забава на кредитора по чл. 380,ал.3 от КЗ е налице само ако неплащането на обезщетението се дължи единствено и само на непосочване от увредения на банкова сметка, явяващо се дължимо по чл. 380,ал.3 от КЗ съдействие от страна на кредитора за изпълнение на задължението на застрахователя за плащане на обезщетението, но когато длъжникът отказва изпълнение, защото счита същото за недължимо, не може да се приеме, че причина за неизпълнението е неосказано от кредитора съдействие, поради което няма основания в този случай за длъжника да отпаднат негативните последици на собствената му забава (в тази насока – решение № 167/30.01.2020 г. на ВКС по т.д. № 2273/2018 г., 2 ТО, ТК).

Следва с оглед оплакването на жалбоподателя и относно началната дата на така присъденото обезщетение във вид и размер на законната лихва, а именно че тя следва да се присъди не от датата 6.10.2020 г., а от датата 7.01.2021 г., на която е изтекъл срокът за произнасяне по заведената застрахователна претенция, да се посочи, че на основание чл. 493,ал.1,т.5 във вр. с чл. 429,ал.2,т.2 и ал.3, изр.2 от КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на деликвентна за дължимата лихва за забава от датата на предявяването на претенцията от увреденото лице. Безспорно е, че молбата, с която от страна на ищцата е предявено искането за обезщетение, е получена в дружеството на 6.10.2020 г. Затова застрахователят дължи да заплати на ищцата и законната лихва върху сумата 50 000 лв. (частична от общия размер 200 000 лв.) именно от датата 6.10.2020 г., тъй като в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на

застрахователя (в тази насока - решение № 128/4.02.2020 г. по т.д. № 2466/2018 г. на ВКС, ТК, 1 ТО). Не се установява следователно основание решението да бъде отменяно или изменяно и в частта му, с която обезщетението във вид на законна лихва е присъдено от окръжния съд именно с начална дата 6.10.2020 г. Жалбата е неоснователна и в тази нейна част, съответно, решението на окръжния съд следва да бъде потвърдено и в тази негова обжалвана част.

Установява се следователно, че въззивната жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, съответно обжалваното решение следва да бъде потвърдено във всички обжалвани негови части. От страна на ответницата не се претендира за присъждане на разноси, съответно, такива сега не се присъждат.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260081/18.07.2022 г., постановено по т.д. № 43/2021 г. на ОС-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които З.“Б.“АД-гр.С. е осъдено да заплати на Х. Н. Х., действаща като малолетна чрез своя законен представител Н. В. Х., сумата в размер над 45 000 лв. до 50 000 лв., представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие причинената смърт на нейната майка З. Н. Х. при ПТП, настъпило на 23.08.2020 г., като искът е предявен като частичен за сумата 50 000 лв. от пълен размер на претенцията 200 000 лв., ведно със законната лихва върху обезщетението в размер над 45 000 лв. до 50 000 лв., като искът е предявен като частичен от пълен размер на претенцията 200 000 лв., считано от 6.10.2020 г. до окончателното изплащане, и дружеството е осъдено да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт ДТ в размер на 2 000 лв. и сумата 950 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съдебната власт.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____